

DECIZIE

30 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul

Judecătorii

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari

Maria Ghervas

Nina Vascan

Victor Burduh

examinând recursul declarat de Societatea pe Acțiuni Moldo-Rusă
„Moldovagaz”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe
Acțiuni „Moldovagaz” împotriva lui Ivan Grosu, Irinei Grosu, intervenient accesoriu
Serafima Munteanu cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 09 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 05 iunie 2017, Societatea pe Acțiuni Moldo-Rusă „Moldovagaz” (în
continuare SA „Moldovagaz”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui
Ivan Grosu, Irinei Grosu solicitând încasarea datoriei în mărime de 2075,68 de lei și
a taxei de stat în mărime de 270,00 de lei

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că prin hotărârea nr. 513 din 12
martie 2013 a Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică „Cu privire la
modificarea condițiilor la licența SA „Moldovagaz”, activitatea de furnizare a
gazelor naturale la tarife reglementate în mun. Chișinău, din 01 ianuarie 2013 este
transmisă, de la titularul de licență SRL „Chișinău-gaz”, titularului de licență pentru
același gen de activitate, SA „Moldovagaz”. Astfel, SA „Moldovagaz” în calitate de
furnizor de gaze naturale a furnizat pârâților gaze naturale în sumă de 2075,68 de
lei, neachitate până în prezent.

Conform prevederilor contractuale, furnizorul SA „Moldovagaz” este obligat
să furnizeze gaze naturale, iar consumatorul să achite contravaloarea gazelor
naturale consumate. Respectiv, SA „Moldovagaz” și-a executat obligațiile sale
integral, cu bună credință, furnizând debitorului volumele de gaze, însă pârâții nu au
respectat obligațiile lor de plată, ceea ce a generat apariția datoriei în sumă 2075, 68
de lei.

În vederea soluționării extrajudiciare a litigiului, în adresa pârâților a fost
expediată pretenția nr. 05/2-145 din 20 ianuarie 2017, însă pretenția a fost lăsată fără
răspuns și executare.

Prin încheierea protocolară din 15 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, a fost atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu Serafima Munteanu.

Prin hotărârea din 25 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca fiind nefondată cererea de chemare în judecată depusă de SA „Moldovagaz” împotriva lui Ivan Grosu Ivan, Irinei Grosu, intervenient accesoriu Serafima Munteanu cu privire la încasarea datoriei în mărime de 2075,68 de lei și a taxei de stat în mărime de 270,00 de lei.

Prin decizia din 09 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de reprezentantul apelantului SA „Moldovagaz”, Irina Cireș și s-a menținut hotărârea din 25 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 04 iulie 2019, SA „Moldovagaz” a declarat recurs împotriva deciziei din 09 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului s-a invocat că soluția instanței de apel privind respingerea cererii de apel este neîntemeiată și ilegală, deoarece a fost emisă cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural prin prisma prevederilor art. 432 alin. (2) lit. c), d), alin.(4) Cod de procedură civilă. Respectiv au fost interpretate eronat normele de drept material și procedural, acestea fiind rezultatul neconstatării și neelucidării corecte a circumstanțelor care au importanță pentru soluționarea cauzei în fond, nu au fost dovedite circumstanțele considerate de instanța de apel ca fiind stabilite, iar concluziile instanței de apel sun în contradicție cu temeiul de drept invocat și circumstanțele cauzei.

Totodată, a indicat că respingerea cererii de apel a fost motivată prin aceea că toate argumentele inserate în cererea de apel au constituit obiect de examinare în prima instanță, asupra căroră și s-a pronunțat instanța de fond. Însă anume în cererea de apel a menționat despre interpretarea eronată a normelor de drept material, a ignorării neaplicării prezentului litigiu a dispozițiilor Legii cu privire la gazele naturale nr. 108 din 27 mai 2016 și ale Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale, aprobat prin hotărârea nr. 415 din 25 mai 2011 a Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică, or, anume aceste acte reglementează raporturile juridice dintre operatorii rețelelor de distribuție, furnizori și consumatorii finali de pe piața gazelor naturale. Instanța de apel nu a luat în considerare prevederile pct. 34 din Regulament referitor la obligația persoanelor care au obținut cu drept de proprietate un imobil, ce nu a fost deconectat de la rețeaua de gaze naturale, de a solicita furnizorului încheierea contractului de furnizare a gazelor naturale, prezentând documentele conform pct.18 sau pct.19 din prezentul Regulament. De altfel, părții nu au solicitat încheierea contractului, nu au comunicat despre instituirea dreptului de abitație viageră vânzătorului imobilului Serafima Munteanu. Astfel, la înaintarea acțiunii nu a cunoscut și nu puteau să cunoască despre acțiunile părților.

La fel, instanțele inferioare au ignorat prevederile pct. 35 din Regulament, care acordă dreptul furnizorului de a solicita persoanelor achitarea plății pentru gazele naturale consumate și/sau pentru consumul de gaze naturale neînregistrat sau înregistrat incomplet (dacă acesta există), din momentul dobândirii de către persoana în cauză a dreptului de proprietate asupra imobilului respectiv. Or, în motivarea

hotărârii instanța de judecată a reținut prevederile contractului de vânzare-cumpărare din 24 octombrie 2008, prezentat de către părți la depunerea referinței și care nu este opozabil furnizorului SA „Moldovagaz”. Conform contractului a fost instituit dreptul de abitație viageră și instanța de judecată s-a referit la prevederile art. 425 Cod civil, după modificare –art. 636 Cod civil, emițând o decizie arbitrară ce a condus la soluționarea greșită a cauzei. Or, conform acestei norme legale, cheltuielile de întreținere și bunăstarea imobilului se suportă proporțional. Conform art. 427 Cod civil (în redacția actuală-art.638 Cod civil), dispozițiile privitoare la uzufruct se aplică în modul corespunzător uzului și abitației. Art. 400 alin. (2) Cod civil, în redacția actuală art. 611, prevede că cheltuielile și sarcinile proprietății revin nudului proprietar, cu excepțiile prevăzute la art. 315 alin.(6) Cod civil, în redacția actuală art. 500, care presupune întreținerea bunului și cazurile de peire fortuită-art.318 Cod civil, în redacția actuală art. 503. Astfel, în opinia recurentului, nici una dintre aceste excepții nu poate fi aplicată prezentului litigiu, deoarece plata gazelor naturale nu prezintă caz de peire fortuită sau cheltuieli de întreținere și de bunăstare a bunului imobil, fapt ce rezultă și din noțiunea „consumatorului final”, inserată în Legea cu privire la gazele naturale nr. 108 din 27 mai 2016-consumator casnic sau consumator noncasnic care procură gaze naturale pentru consum propriu. Conform art. 85 alin.(4) al Legii cu privire la gazele naturale nr. 108 din 27 mai 2016 furnizarea gazelor naturale consumatorilor finali se efectuează în bază de contract negociat între furnizor și consumatorul final. În lipsa unui astfel de contract, furnizorul nu are nici un temei de a impune plata gazelor naturale Serafimei Munteanu. Or, obligația de plată poate fi impusă doar consumatorului final care are încheiat contract de furnizare a gazelor naturale, iar în cazul lipsei unui astfel de contract, această obligație, în temeiul pct.34-35 din Regulament, revine proprietarilor bunului imobil Ivan Grosu și Irina Grosu. Respectiv, prin aplicarea eronată a normelor de drept material a fost emisă o decizie ce încalcă drepturile garantate de art. 6 CEDO.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 09 aprilie 2019, iar SA „Moldovagaz” a declarat recurs la 04 iulie 2019.

Materialele cauzei atestă expedierea copiei deciziei instanței de apel participanților la proces la 02 mai 2019, conform scrisorii de însoțire (f.d.123) și conform copiei plicului anexat la cererea de recurs, copia deciziei a fost depusă la oficiul poștal la 07 mai 2019 (f.d.130). Astfel, recursul declarat este în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 16 octombrie 2019 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea litigiului dedus judecării, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de SA „Moldovagaz” și va casa integral decizia instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă prevede că părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În sensul art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; c) a interpretat în mod eronat legea.

Alineatul 4 al aceluiași articol stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Inițial Colegiul relevă că prin cererea de chemare în judecată depusă la 05 iunie 2017, SA „Moldovagaz” a solicitat încasarea de la Ivan Grosu și Irina Grosu a datoriei în mărime de 2075,68 de lei acumulată pentru gazele naturale furnizate în imobilul din str. Lech Kaczynski, nr. 10/1 ap. 41, mun.Chișinău (f.d.4-5).

Or, Registrul bunurilor imobile 0100216104 atestă că proprietarii bunului imobil din str. Lech Kaczynski, nr. 10/1 ap. 41, mun.Chișinău, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 5731 din 24 octombrie 2008, sunt Ivan Grosu și Irina Grosu (f.d.14).

Aici este de remarcat că anterior, la 03 decembrie 2007, în baza contractului de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată nr. 6677 din 03 decembrie 2007, proprietar al imobilului a devenit Serafima Munteanu, împrejurare reliefată în acelaș extras din Registrul bunurilor imobile (f.d.14).

Totodată, în contractul de vânzare-cumpărare nr. 5731 din 24 octombrie 2008, încheiat între Serafima Munteanu, în calitate de vânzător și Ivan Grosu, în calitate de cumpărător, în pct. 7 a fost inserată clauza prin care părțile au convenit ca prin prezentul contract să fie instituit dreptul de abitație viageră a vânzătorului în imobilul indicat în pct.1 al prezentului contract, adică apartamentul nr. 41 din str. Sprîncenoaia, nr.14 bl.1, mun.Chișinău (f.d.51-52).

Cu referire la această clauză contractuală redată privind instituirea în privința intervenientului accesoriu Serafima Munteanu a dreptului de abitație integral în

imobilul, ultima păstrând dreptul de folosință, precum și că pârâțul, proprietarul „de jure”, nu a încheiat contract de furnizare a gazelor naturale cu SA „Moldovagaz”, instanțele inferioare au concluzionat privind lipsa obligației pârâților Ivan Grosu și Irina Grosu de a întreține bunul imobil dat și respectiv lipsa obligației de a suporta cheltuielile de întreținere și bunăstarea obiectului.

Or, conform art. 424 alin. (2) Cod civil, în redacția până la 01 martie 2019, titularul dreptului de abitație are dreptul să locuiască în locuința unei alte persoane împreună cu soțul și copiii săi chiar dacă nu a fost căsătorit sau nu avea copii la data la care s-a constituit abitația.

În temeiul art. 425 Cod civil, dreptul de uz și de abitație nu poate fi cedat, iar bunul care face obiectul acestor drepturi nu poate fi închiriat sau arendat. Uzuarul și titularul dreptului de abitație suportă cheltuielile de cultură sau de întreținere proporțional părții de care se folosește.

În final, a fost dispusă respingerea cererii de chemare în judecată de către prima instanță prin hotărârea din 25 octombrie 2018, soluție menținută și de instanța de apel prin decizia din 09 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 373 alin. (1), (2), (5) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanța de apel de către participanții la proces. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Deși, norma procedurală citată stabilește obligația instanței de apel de a verifica legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță în limitele cererii de apel, inclusiv de a se pronunța asupra tuturor motivelor invocate în apel, instanța de apel ignoră motivele invocate de SA „Moldovagaz” în cererea de apel ce vizează dezacordul cu hotărârea primei instanțe.

De altfel, SA „Moldovagaz” a pretins în apelul declarat neaplicarea prevederilor Legii cu privire la gazele naturale nr. 108 din 27 mai 2016 și ale Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale, aprobat prin hotărârea nr. 415 din 25 mai 2011 a Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică (în continuare Regulament), însă instanța de apel nici nu s-a pronunțat referitor la pertinența acestor dispoziții legale litigiului, care în opinia, recurentului reglementează raportul litigios.

Dimpotrivă instanța de apel a conchis că argumentele invocate în cererea de apel nu pot fi reținute, deoarece au constituit obiect de examinare în prima instanță, asupra cărora și s-a pronunțat instanța de fond, deși, aceste critici au fost aduse hotărârii primei instanțe anume în cererea de apel.

În continuarea aceste idei, Colegiul consideră necesar de a reitera prevederile legale redactate în cererea de recurs de către recurentul SA „Moldovagaz”, însă inițial au fost inserate în cererea de apel depusă împotriva hotărârii primei instanțe și care, în opinia recurentului, au fost ignorate și nu au fost aplicate de către prima instanță la soluționarea litigiului dat.

Conform art. 85 alin. (4) al Legii cu privire la gazele naturale nr. 108 din 27 mai 2016, furnizarea gazelor naturale consumatorilor finali se efectuează la prețuri nereglementate, de piață, în bază de contract negociat între furnizor și consumatorul final. Iar în sensul prezentei Legi, art.2, consumator final este consumatorul casnic sau consumatorul noncasnic care procură gaze naturale pentru consum propriu.

Pct. 34 din Regulament, în vigoare până la data de 30 iunie 2019, stipulează că persoana fizică sau juridică, care a obținut cu drept de proprietate un imobil, ce nu a fost deconectat de la rețeaua de gaze naturale, este obligată să solicite furnizorului încheierea contractului de furnizare a gazelor naturale, prezentând documentele conform pct.18 sau pct.19 din prezentul Regulament.

În contextul prevederilor pct. 35 din același Regulament, în cazul în care persoana fizică sau juridică nu respectă prevederile pct.34, furnizorul este, totodată, în drept să ceară persoanei fizice sau juridice achitarea plății pentru gazele naturale consumate și/sau pentru consumul de gaze naturale neînregistrat sau înregistrat incomplet (dacă acesta există), din momentul dobândirii de către persoana în cauză a dreptului de proprietate asupra imobilului respectiv.

Raportând normele de drept citate la circumstanțele cauzei, având în vedere și alegațiile recurentului la acest capitol, Colegiul conchide că instanța de apel avea obligația de a se pronunța asupra acestor motive.

Or, instanța de apel axându-se pe clauza contractuală din pct. 7 din contractul de vânzare-cumpărare ce vizează instituirea dreptului de abitație viageră a vânzătorului asupra imobilului și pe prevederile art. 424 alin. (2), art. 425 Cod civil, a constatat lipsa obligației părților Ivan Grosu și Irina Grosu de a întreține bunul imobil dat și respectiv lipsa obligației de a suporta cheltuielile de întreținere și bunăstarea obiectului. Însă instanța de apel nicidecum nu s-a pronunțat cel puțin asupra pertinentei sau irelevanței normelor de drept pretinse de către reclamant a fi aplicabile speței.

De altfel, pentru reclamantul/recurent aceste argumente invocate în cererea de apel, rămase fără o analiză a instanței de apel sunt determinante pentru soluționarea corectă a litigiului, în condițiile în care în sensul normelor evocate, în lipsa unui contract cu furnizorul între Ivan Grosu și Irina Grosu din momentul dobândirii dreptului de proprietate asupra imobilului, părții, în opinia recurentului, sunt obligați la plata gazelor naturale furnizate din momentul dobândirii dreptului de proprietate.

Mai mult, în sensul Regulamentului amintit supra, anume persoana fizică care a obținut cu drept de proprietate un imobil, ce nu a fost deconectat de la rețeaua de gaze naturale, este obligată să solicite furnizorului încheierea contractului de furnizare a gazelor naturale

Totodată, conform art. 424 alin. (3) Cod civil, uzul și abitația se constituie în temeiul unui act juridic ori al legii, dispozițiile privind registrul bunurilor imobile fiind aplicabile pentru bunurile imobile.

De asemenea, Colegiul constată lipsa unui răspuns și în privința aserțiunilor precum că părții nu au comunicat furnizorului despre instituirea dreptului de abitație a Serafimei Munteanu. Or, faptul devenirii cunoscute reclamantului în cadrul desfășurării procesului civil a circumstanței privind instituirea dreptului de abitație a Serafimei Munteanu, care ar fi păstrat dreptul de folosință și respectiv ar fi obligată să suporte cheltuielile pentru gazele furnizate, nu excludea obligația

instanței de a motiva fie în favoarea sau defavoarea reclamantului a acestor raționamente, în situația în care reclamantul insistă la obligația proprietarilor de drept de a achita datoria pentru gazele furnizate. De altfel, fiecare împrejurare accentuată ca fiind determinantă urmează să primească un răspuns afirmativ sau negativ, după caz.

Colegiul învederează că la judecarea cauzei, atât instanța de fond, cât și instanța de apel au considerat necesar de a aplica doar prevederile art. 425 Cod civil, omițând alte prevederi legale privind dreptul de abitație, cum ar fi art. 424 alin. (3) Cod civil care reglementează expres necesitatea înregistrării dreptului de abitație în Registrul bunurilor imobile, precum și prevederile art. 427 Cod civil în coroborare cu art. 400 alin. (2) Cod civil, în redacția până la data de 01 martie 2019.

În jurisprudența CtEDO s-a reiterat că scopul articolului 6 § 1 CEDO este, *inter alia*, de a impune unei „instanțe judecătorești” obligația de a efectua o examinare adecvată ale afirmațiilor, argumentelor și probelor prezentate de către părți, fără a prejudicia aprecierea dată de instanță acestora sau relevanța acestora pentru hotărârea pe care o va adopta, având în vedere că nu este sarcina Curții să examineze dacă argumentele au fost examinate corespunzător (a se vedea Mitrofan v. Moldova, nr. 50054/07, § 48, hotărârea definitivă din 15 aprilie 2013, Perez v. Franța [MC], nr. 47287/99, § 80, CEDO 2004-I, și Buzescu v. Romania, nr. 61302/00, § 63, 24 mai 2005).

Totuși, deși articolul 6 § 1 obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument în parte (a se vedea Van de Hurk v. Olanda, hotărâre din 19 aprilie 1994, Seria A nr. 288, p. 20, §§ 59 și 61, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, CEDO 2003-II). Limita în care se aplică această obligație de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în dependență de natura acestora și trebuie apreciată în lumina circumstanțelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spania și Hiro Balani v. Spania, hotărârile din 9 decembrie 1994, Seria A nr. 303-A și 303-B, p. 12, § 29, și, respectiv, pp. 29-30, § 27, și Helle v. Finlanda, hotărâre din 19 decembrie 1997, § 55, Rapoarte ale hotărârilor și deciziilor 1997-VIII). 49.

Adițional, Colegiul accentuează că în cazul respingerii apelului, instanța de apel urmează să redea în decizie concluziile cu privire la toate argumentele invocate de apelant, să întemeieze motivele în legătură cu care argumentele apelantului din cererea de apel au fost recunoscute ca neîntemeiate. Or, în sensul art.6§1 CEDO, instanțele de judecată trebuie să indice, cu suficientă claritate, motivele pe care se întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, noțiunile ce implică o apreciere a faptelor supuse examinării.

Sub acest aspect, Colegiul relevă că instanța de apel respingând apelul și menținând hotărârea primei instanțe, urma să se refere la constatările acesteia în raport cu argumentele apelantei, obiecțiile părții oponente, circumstanțelor cauzei și normele de drept pertinente raportului litigios. Însă instanța de apel, deși, respinge apelul declarat și menține hotărârea primei instanțe, în decizia sa, însușește constatările acesteia, însă lasă fără răspuns argumentele apelantului, contrar exigențelor unui proces echitabil.

Omisiuni similare ale instanțelor judecătorești de a motiva suficient hotărârile sale și care au constituit încălcări ale articolului 6 din Convenție au fost constatate în hotărârile Hiro Balani v. Spania (§§ 27 și 28), Suominen v. Finlanda (nr.

37801/97, §§ 34-38, 1 iulie 2003), Salov v. Ucraina (nr. 65518/01, § 92, CEDO 2005- (extrase), Popov v. Moldova (nr. 2), (nr. 19960/04, §§ 49-54, 6 decembrie 2005), Melnic v. Moldova (nr. 6923/03, §§ 39-44, 14 noiembrie 2006).

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se pronunțe asupra tuturor argumentelor inserate în cererea de apel și rămăse fără un răspuns cert și clar, în condițiile în care acestea sunt determinante pentru soluționarea corectă a litigiului, în opinia recurentului; să se pronunțe asupra aplicabilității/neaplicabilității prevederilor legale invocate în cererea de apel în dezacord cu hotărârea primei instanțe și după caz asupra altor circumstanțe relevante, respectând în acest sens dreptul garantat al părților la un proces echitabil, conform art. 6§1 CEDO.

Coroborând circumstanțele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat și va casa integral decizia instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În conformitate cu prevederile art.442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Societatea pe Acțiuni Moldo-Rusă „Moldovagaz”.

Se casează integral decizia din 09 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz” împotriva lui Ivan Grosu, Irinei Grosu, intervenient accesoriu Serafima Munteanu cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Dumitru Mardari

Maria Ghervas

Nina Vascan

Victor Burduh